

И струвало се на старецътъ, че много нѣща още не билъ видѣлъ. Все по-нови красоти откривалъ той и въ блѣсъка на деня, и въ игритѣ на облацитѣ, и въ зеленото поле...

Постилъ той сръда и петъкъ, молѣлъ се и се готвѣлъ за рая, — но, въ понедѣлникъ сутринята пакъ се напилъ съ млѣко отъ козитѣ.

И пакъ се явилъ ангелътъ и му казалъ:

— „Ти сгрѣши. За да изкупишъ грѣха си, ти ще останешъ още една недѣля на земята.“

Но, на слѣдующия понедѣлникъ се повторило пакъ сжщото.

Тѣй говорятъ, че и до послѣдния си часъ святиятъ старецъ не се налюбувалъ на земята, не искалъ да я напустне заради рая и всѣки понедѣлникъ пиялъ млѣко, за да остане още една недѣля и да се нарадва на хубавия свѣтъ.

Прѣв.: П. А. Христова.

Смокъ и жаба.

(Продължение отъ кн. IV).

Щомъ листата на дърветата започнатъ да падатъ, смокътъ се прибира да зимува. А гдѣ зимува той, ние казахме по-рано. Но ето че и края на зимата дохожда. Тия смокове, които по-добръ сж се скрили въ топли, згодни мѣста, и които не сж измрѣли отъ студъ, съ настѣпването на пролѣтта, прѣзъ априлъ, се събуждатъ и излизатъ